

## **Gdje su mladi i što rade na internetu?**

"Tanka je granica koja dijeli vlastitu ekspresiju koja može dovesti do povećanja samopouzdanja od narcisoidnosti. Ljudi žele pripadati oduvijek, a na društvenim mrežama skloni su stvaranju idealizirane slike o sebi kako bi se uklopili u željenu zajednicu i zaradili tuđe odobravanje."- čitam na internetu i pokušavam razumjeti. Kasno je, mala kazaljka velikim koracima grabi iza ponoći. Mozak mi više ne radi. Sutra ću biti bistrija.

Jutro. Kad prije? Hladno zimsko i teško jutro kada bih najradije ostala umotana u topli zagrljaj čupave deke ispijajući vrući čaj s medom i nekoliko kapi limuna. No, nemam vremena za očajavanje. Nitko mi nije kriv zato što se nisam naspavala. Svaku večer legnem kasno, a znam da moram rano ustati. Dok su misli tako tumarale mojom glavom, obavljala sam sve one silne stvari koje prije spavanja, navodno, nisam stigla napraviti. Teškim i škripavim koracima gazila sam već pozamašnu količinu snijega koja je prekrila moju ulicu. Tumarajući stigla sam na odredište. Škola kao škola, uvijek isto. Svi su zaokupljeni nekim svojim problemima koje pokušavaju riješiti na društvenim mrežama. Komuniciramo samo mobitelima. Zaboravila sam boju očiju najbolje prijateljice. Nemamo više vremena za šetnju i druženje. Vozeći se kući autobusom, nisam zamijetila ni jednog snjegovića. Nisam vidjela ni jednu kapicu kako izviruje iza velike količine bijele mase. Pomislim: "Gdje su sva ta djeca, što se to događa?" Sjetih se dana kada smo s nestrpljenjem iščekivali prvi snijeg. Bili smo tako mali, a zapravo tako veliki i moćni. Tko nam je mogao ukrasti osmijeh s lica, tko nas je mogao utjerati u kuću? Nitko. Roditelji su dijelili sreću s nama. Došla su neka druga vremena. Djeci je najveća sreća danas najnovija internetska igrice, video najpopularnijeg youtubera ili kolumna takozvanih influencera. Tko su svi ti silni "poznati" koji imaju toliku moć da nečijoj djeci oduzmu djetinjstvo? Misao da sutra naša braća i sestre, naša djeca neće moći pričati o igrama u snijegu, snjegoviću, promrzlim nogama, nije mi dala mira. Neću dopustiti da mi tamo neki Instagram ili Facebook ukradu djetinjstvo. Pokušavam se othrvati. Moji su roditelji,

bake i djedovi živjeli skromnije, ali sretnije. Kada samo pomislim da se ne stignem naspavati jer je neki 'influencer' objavio članak o stvarima koje su već odavno poznate praveći se pritom da je otkrio neotkriveno, smatram da živim u lošem vremenu. Ne treba robovati društvenim mrežama. Treba znati pravilno dozirati i ostati u nekoj svojoj sigurnoj zoni gdje se nećeš osjećati ugroženo. Vrijeme je dragocjeno. Trećinu vremena koju provodimo na internetu trebali bismo posvetiti sebi, obitelji i prijateljima. Djeca bi se tada vratila na ulice, a parkovi bi odzvanjali cikom veselih mališana. Nije sve tako crno. Društvene mreže nisu nužno ni loše, ni dobre. One su onakve kakvima ih sami napravimo. Lijepo je kada se možemo čuti i vidjeti s rodbinom na drugom kraju svijeta, lijepo je kada se možemo informirati o stvarima koje nas zanimaju i tako se usavršavati. Međutim, sve je danas relativno. Tko zna što nas sutra čeka? Možda su pred nama neka bolja i ljepša vremena, možda trebamo biti zahvalni na ovome što danas imamo ne osvrćući se na ono što je nekada bilo. Možda?!

Ljudska bića oduvijek imaju potrebu za isticanjem, a društvene mreže samo su još jedna platforma na kojoj tu potrebu neki mogu zadovoljiti. Važno je biti svjestan razloga online prisutnosti isto kao i toga da život na društvenim mrežama nije mjesto za iskazivanje nekog drugog sebe, jer onog trenutka kada se odjavimo, vraćamo se u stvarnost, a ona zna biti okrutna. Još je jednom mala kazaljka uvelike premašila ponoć. Zatvarajući laptop, posljednjim atomima snage, uz zvuke zimskog vjetrova, ulične tišine i unutarnjeg nemira, tonem u san o nekom, za mene, ljepšem sutra.

Učenica: Ana Marija Crnjak, četvrti razred srednje škole

Mentorica: Vlasta Galić, prof.